

Que difícil alçar-se /
i mirar l'altre cos, tan nou encara, /
amb una amarga serenitat d'esquerda. /
d'una nit conegut. Només i per a sempre. /
Anit, la bogeria... Units en un espasme, /
comunitat de flama, carns trenades. Anit. /
Aquell cos tan distant que es deixondeix i tu /
deixant una paraula, llast, sobre els llençols. /
Que difícil alçar-se, la dutxa, la gilette, /
l'ordre lent de la roba, com un ritu. /
Per sempre i per a sempre. Nits. Matins. /
Altra vegada nits. Recança. /
Alguna cosa s'abandona a la cambra que deixes. /
Sempre passa. /
Un gest, una mirada, un abraç indolent /
vaga pels corredors mentre la llum s'imposa. /
Avui, els gestos de tots el dies naixen enyoradissos, /
sempre passa. Tens son. Alguna broma sura /
com en un fràgil pont oscil·latori. Un bes. Una rialla. /
—Hasta pronto. Volveremos a vernos—. Hasta pronto. La porta. l'ascensor.
Enric Sòria. *Varia et memorabilia.* Gregal Llibres. València, 1988.